

Ustawa z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy z dnia 21 marca 2017 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych.

My, niżej podpisany Henryk, Wielki Książę Luksemburga, Książę Nassau,
wysłuchawszy Rady Stanu,
po uzyskaniu zgody Izby Reprezentantów,
uwzględniając decyzję Izby Reprezentantów z dnia 27 kwietnia 2022 r. oraz decyzję Rady Stanu z dnia 10 maja 2022 r. o braku drugiego głosowania,

zarządziliśmy i niniejszym nakazujemy:

Artykuł 1.

Artykuł 1 ustawy z dnia 21 marca 2017 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych otrzymuje brzmienie:

Artykuł 1. Cele

Niniejsza ustawa przewiduje środki mające na celu zapobieganie wytwarzaniu odpadów opakowaniowych jako główny priorytet, a także wielokrotne użycie i przygotowanie opakowań do ponownego wykorzystania, recykling i inne formy odzysku odpadów opakowaniowych, w tym ograniczenie końcowego usuwania takich odpadów, jako pozostałe kluczowe zasady, w ramach działań na rzecz przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym.

Artykuł 2.

Artykuł 3 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

Artykuł 3. Definicje

Do celów niniejszej ustawy stosuje się następujące definicje:

- 1° „podmioty gospodarcze” oznaczają, w odniesieniu do opakowań, dostawców materiałów opakowaniowych, wytwórców, przetwórców, podmioty zajmujące się napełnianiem, użytkowników, importerów, handlowców, dystrybutorów, organy administracji publicznej i organizacje publiczne;
- 2° „umowa dotycząca ochrony środowiska” oznacza każdą umowę formalną między ministrem właściwym do spraw ochrony środowiska, zwanym dalej „ministrem”, a podmiotami odpowiedzialnymi za opakowania lub zatwierdzonymi organizacjami, która musi być otwarta dla wszystkich podmiotów gospodarczych, które chcą stosować się do wymogów określonych w umowie, aby przyczynić się do osiągnięcia celów określonych w art. 1;
3. „pakowanie” oznacza czynność umieszczenia środka spożywczego w opakowaniu lub pojemniku mającym bezpośredni kontakt ze środkiem spożywczym;
4. „odpad opakowaniowy” oznacza opakowanie lub materiał opakowaniowy wchodzące w zakres definicji odpadów w art. 4 zmienionej ustawy z dnia 21 marca 2012 r. o odpadach, zwanej dalej „ustawą z dnia 21 marca 2012 r.”, z wyłączeniem pozostałości z produkcji;
- 5° „odpad opakowaniowy z gospodarstw domowych” oznacza odpad opakowaniowy stanowiący odpad komunalny z gospodarstw domowych w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 2012 r.;
- 6° „odpad opakowaniowy inny niż z gospodarstw domowych” oznacza odpad opakowaniowy stanowiący odpad komunalny inny niż z gospodarstw domowych w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 2012 r.;

7° „opakowanie” oznacza produkt składający się z materiałów o dowolnym charakterze, przeznaczony do przechowywania i zabezpieczania określonych towarów, od surowców po wyroby gotowe, tak aby umożliwiać ich przemieszczanie, transport od producenta do konsumenta lub użytkownika i prezentację.

Wszystkie artykuły przeznaczone do wyrzucenia, używane w tych celach, należy uznawać za opakowania. Opakowanie składa się wyłącznie z:

- a) opakowania handlowego lub opakowania bezpośredniego, tj. opakowania zaprojektowanego w taki sposób, aby w punkcie sprzedaży stanowiło jednostkę sprzedaży dla użytkownika końcowego lub konsumenta;
- b) opakowanie zbiorcze lub opakowanie drugorzędne, tj. opakowanie zaprojektowane w taki sposób, aby w punkcie sprzedaży stanowiło zbiór określonej liczby jednostek sprzedaży sprzedawany w takiej formie użytkownikowi końcowemu lub konsumentowi albo służyło wyłącznie do prezentowania na stojakach wystawowych w punkcie sprzedaży; opakowanie zbiorcze można usunąć z produktu bez zmiany jego właściwości;
- c) opakowanie transportowe lub opakowanie trzeciorzędne, tj. opakowanie zaprojektowane w taki sposób, aby ułatwiać przenoszenie i transport określonej liczby jednostek sprzedaży lub opakowań zbiorczych w celu uniknięcia fizycznego kontaktu z produktem i uszkodzenia go podczas transportu. Opakowanie transportowe nie obejmuje kontenerów do transportu drogowego, kolejowego, morskiego i powietrznego.

Definicja pojęcia „opakowaniowy” musi ponadto opierać się na następujących kryteriach:

- i. Artykuł uznaje się za opakowanie, jeżeli jest zgodny z ww. definicją, bez uszczerbku dla innych funkcji, które opakowanie może również pełnić, o ile artykuł nie stanowi integralnej części produktu i nie jest niezbędny do zawierania, podtrzymywania lub ochrony produktu w czasie jego cyklu życia, a wszystkie elementy nie są przeznaczone do wykorzystania, zużycia lub usunięcia razem;
- ii. Artykuły zaprojektowane tak, aby mogły być napełnione w punkcie sprzedaży i artykuły jednorazowe w sprzedaży, napełniane lub zaprojektowane w taki sposób, aby umożliwiać napełnianie w punkcie sprzedaży, uznaje się za opakowania, jeżeli są używane jako opakowania i stanowią opakowania eksploatacyjne;
- iii. Składniki opakowań i elementy pomocnicze wbudowane w opakowanie uznaje się za części opakowania, w które są wbudowane. Elementy pomocnicze bezpośrednio przyłączone lub przymocowane do produktu, które pełnią funkcję opakowania, uznaje się za opakowania, o ile nie stanowią integralnej części produktu, a wszystkie elementy nie są przeznaczone do zużycia lub usunięcia razem.

Artykuły wymienione w załączniku I do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych zmienionej aktami delegowanymi Komisji Europejskiej przyjętymi zgodnie z art. 19 ust. 2 i art. 21a tej dyrektywy stanowią przykłady stosowania tych kryteriów;

8° „opakowanie wielokrotnego użytku” oznacza opakowanie, które zostało zaprojektowane, stworzone i wprowadzone do obrotu z myślą o wielokrotnym ponownym napełnieniu lub użyciu w trakcie cyklu życia w tym samym celu, do którego zostało zaprojektowane;

9° „opakowanie kompozytowe” oznacza opakowanie składające się z dwóch lub więcej warstw różnych materiałów, których nie można oddzielić ręcznie i które tworzą jedną całość składającą się z pojemnika wewnętrznego i korpusu zewnętrznego, która jest napełniana, składowana, transportowana i opróżniana jako taka;

9a. „opakowanie usługowe” oznacza wszelkie opakowania pierwotne lub wtórne, używane w punkcie, w którym towary lub usługi są udostępniane konsumentom;

10° „gospodarowanie scentralizowane” oznacza system polegający na przejęciu odpowiedzialności za odpady opakowaniowe przez zatwierdzoną organizację z punktu zbiórki odpadów przekazywanych w sposób dobrowolny w celu ich recyklingu”;

11° „gospodarowanie odpadami opakowaniowymi” oznacza gospodarowanie odpadami zgodnie z definicją w art. 4 ustawy z dnia 21 marca 2012 r.;

12° „materiał opakowaniowy” oznacza materiał pojedynczy lub złożony pochodzenia naturalnego lub sztucznego, z którego jest wykonane opakowanie;

13. „zatwierdzona organizacja” oznacza osobę prawną zatwierdzoną zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 2012 r., która przejmuje obowiązki wynikające z rozszerzonej odpowiedzialności producentów;

14. „tworzywo sztuczne” oznacza materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE, do którego można dodać dodatki lub inne substancje i który może pełnić funkcję głównego komponentu strukturalnego toreb;
 15. „recykling organiczny” oznacza obróbkę tlenową (kompostowanie) lub beztlenową (biometanizacja) biodegradowalnych części odpadów opakowaniowych przez drobnoustroje w warunkach kontrolowanych, w połączeniu z produkcją metanu lub organicznych stabilizowanych polepszaczy gleby. Zakopanie na składowisku nie może zostać uznane za formę recyklingu organicznego;
 16. „zarządca ds. opakowań” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną
 - a) z siedzibą w Wielkim Księstwie Luksemburga, która w charakterze zawodowym realizuje lub bezpośrednio sprzedaje w Wielkim Księstwie Luksemburga, bez względu na zastosowaną technikę sprzedaży, w tym w ramach umów zawieranych na odległość określonych w art. L.222-1 kodeksu konsumenckiego, oraz wprowadza na rynek luksemburski produkty pakowane lub
 - b) jest pierwszym podmiotem, który w charakterze zawodowym otrzymuje produkty pakowane przywożone do Wielkiego Księstwa Luksemburga przez jakąkolwiek osobę fizyczną lub prawną z siedzibą lub bez siedziby w Wielkim Księstwie Luksemburga, bez względu na zastosowaną technikę sprzedaży, w tym w ramach umów zawieranych na odległość określonych w art. L.222-1 kodeksu konsumenckiego, oraz wprowadza produkty pakowane na rynek luksemburski; lub
 - c) z siedzibą poza Wielkim Księstwem Luksemburga, która w charakterze zawodowym sprzedaje w Wielkim Księstwie Luksemburga produkty pakowane bezpośrednio gospodarstwom domowym lub użytkownikom innym niż gospodarstwa domowe, bez względu na zastosowaną technikę sprzedaży, w tym w ramach umów zawieranych na odległość określonych w art. L.222-1 kodeksu konsumenckiego;

Jeżeli chodzi o opakowania eksploatacyjne, za podmiot odpowiedzialny za opakowania uznaje się każdy podmiot, który zawodowo zajmuje się produkcją lub przywozem opakowań eksploatacyjnych w celu ich wprowadzenia na rynek luksemburski;
 17. „torby plastikowe” oznaczają torby z uchwytem lub bez uchwytu, wykonane z plastiku, które są dostarczane konsumentom w punktach sprzedaży towarów lub produktów;
 18. „lekkie torby plastikowe” oznaczają torby plastikowe o grubości nieprzekraczającej 50 mikronów;
 19. „bardzo lekkie torby plastikowe” oznaczają torby plastikowe o grubości nieprzekraczającej 15 mikronów, które są niezbędne do celów higieny lub są dostarczane jako opakowanie bezpośrednie środków spożywczych luzem, jeżeli przyczynia się to do zapobiegania marnotrawstwu żywności;
 20. „torby plastikowe podlegające oksydegradacji” oznaczają torby plastikowe składające się z tworzyw sztucznych zawierających dodatki, które przyspieszają fragmentację tworzyw sztucznych na mikroczęści;
 21. „system kaucyjny” oznacza system odbioru, w którym nabywca płaci pewną kwotę, którą otrzymuje z powrotem w momencie zwrotu zużytego opakowania;
 22. „wskaźnik udziału w rynku” oznacza odsetek opakowań na płyny spożywcze w danym okresie, określający w liczniku objętość płynów spożywczych wprowadzonych do obrotu, umieszczonych w opakowaniach wielokrotnego użytku i spożytych na terytorium krajowym, a w mianowniku całkowitą objętość płynów spożywczych wprowadzonych do obrotu i spożytych na terytorium krajowym;
 23. „wskaźnik recyklingu” oznacza odsetek odpadów opakowaniowych w danym okresie, określający w liczniku wagę odpadów opakowaniowych rzeczywiście poddanych recyklingowi, a w mianowniku całkowitą wagę opakowań nadających się do odzysku, które zostały wprowadzone na rynek luksemburski przez podmiot odpowiedzialny za opakowania i wykorzystane na terytorium krajowym.
- Niniejsza definicja nie obejmuje opakowań wielokrotnego użytku w rozumieniu niniejszej ustawy;
24. „wskaźnik odzysku” oznacza odsetek odpadów opakowaniowych w danym okresie, określający w liczniku wagę odpadów opakowaniowych rzeczywiście poddanych odzyskowi, a w mianowniku całkowitą wagę opakowań nadających się do odzysku, które zostały wprowadzone na rynek luksemburski przez podmiot odpowiedzialny za opakowania i wykorzystane na terytorium krajowym; Niniejsza definicja nie obejmuje opakowań wielokrotnego użytku w rozumieniu niniejszej ustawy;

25. „odzysk energetyczny” oznacza wykorzystanie odpadów opakowaniowych palnych jako czynnika produkcji energii przez spalanie bezpośrednie z innymi odpadami lub bez innych odpadów, lecz z odzyskiem ciepła.

Zastosowanie mają definicje terminów „odpady”, „odpady komunalne”, „odpady komunalne z gospodarstw domowych”, odpady komunalne inne niż z gospodarstw domowych”, „gospodarowanie odpadami”, „zbiórka”, „zbiórka selektywna”, „wprowadzenie do obrotu”, „obróć”, „zapobieganie”, „wielokrotne wykorzystanie”, „przygotowanie do ponownego wykorzystania”, „przetwarzanie”, „odzysk”, „recykling”, „recykling o wysokiej jakości”, „usuwanie”, „centrum zasobów” i „system rozszerzonej odpowiedzialności producentów”, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 21 marca 2012 r.”

Artykuł 3.

Art. 4 ust. 1 akapit pierwszy tej ustawy otrzymuje brzmienie:

„ Poza środkami, których celem jest zapobieganie wytwarzaniu odpadów, przyjętych zgodnie z art. 9 i bez uszczerbku dla ust. 2, minister może zawrzeć umowy dotyczące ochrony środowiska, które są zgodne z celami określonymi w art. 1 i zasadniczo służą ograniczeniu oddziaływania opakowań na środowisko oraz przeciwdziałaniu wytwarzaniu odpadów opakowaniowych. W umowach tych można przewidzieć kampanie informacyjne i uświadamiające skierowane do obywateli.

”

Artykuł 4.

Artykuł 5 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

„ Artykuł 5. Ograniczenie zużycia opakowań

(1) W celu trwałego ograniczenia zużycia opakowań na terytorium luksemburskim:

1. roczny poziom zużycia lekkich toreb plastikowych nie może przekraczać dziewięćdziesięciu toreb jednostkowych na osobę na dzień 31 grudnia 2019 r. oraz czterdziestu jednostek na osobę na dzień 31 grudnia 2025 r. Bardzo lekkie torby plastikowe w rozumieniu art. 3 ust. 5 są wyłączone;
2. w punktach sprzedaży towarów lub produktów nie oferuje się nieodpłatnych toreb plastikowych. Bardzo lekkie torby plastikowe w rozumieniu art. 3 pkt 5 są wyłączone.
3. od dnia 1 stycznia 2025 r. produkty jednorazowe wymienione w części A załącznika I do ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o ocenie oddziaływania niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, a także torby, niezależnie od rozmiaru, sposobu wykorzystywania lub materiału, z którego są wykonane, nie mogą być oferowane nieodpłatnie w punktach sprzedaży towarów lub produktów.

(2) Produkty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, muszą mieć cenę wskazaną oddzielnie w punkcie sprzedaży.

W przypadku gdy cena sprzedaży danego towaru lub produktu obejmuje cenę opakowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, obniżkę kwoty odpowiadającej cenie tego opakowania otrzymują osoby, które nie przyjmą opakowania.

Artykuł 5.

Po art. 5 tej ustawy dodaje się art. 5a, który ma następujące brzmienie:

„ Artykuł 5 bis. Wielokrotne użycie

Zgodnie z hierarchią odpadów ustanowioną w art. 9 ustawy z dnia 21 marca 2012 r. minister może zawrzeć umowy dotyczące ochrony środowiska jako zachętę do zwiększenia udziału opakowań wielokrotnego użytku na rynku oraz systemów wielokrotnego użycia opakowań, które są przyjazne dla środowiska.

Umowy mogą obejmować między innymi:

- 1° stosowanie systemów kaucyjnych;
- 2° wyznaczenie celów jakościowych lub ilościowych;
- 3° stosowanie zachęt ekonomicznych;
- 4° określenie minimalnego odsetka opakowań wielokrotnego użytku wprowadzanych do obrotu każdego roku w odniesieniu do każdego strumienia opakowań.

”

Artykuł 6.

Artykuł 6 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

Artykuł 6. Odzysk i recykling

- (1) Podmioty odpowiedzialne za opakowania mają obowiązek osiągnąć następujące cele minimalne:
1. 65 procent odpadów opakowaniowych ujętych wagowo podlega odzyskowi lub spalaniu w zakładach spalania odpadów z odzyskiem energii;
 2. 60 procent odpadów opakowaniowych ujętych wagowo podlega recyklingowi zgodnie z następującymi minimalnymi celami recyklingu w odniesieniu do materiałów zawartych w odpadach opakowaniowych: 60 procent odpadów szklanych ujętych wagowo, 60 procent papieru i kartonu ujętych wagowo, 50 procent metali ujętych wagowo, 22,5 procent tworzyw sztucznych ujętych wagowo, uwzględniając wyłącznie materiały poddane recyklingowi w postaci tworzyw sztucznych i 15 procent drewna ujętych wagowo;
 3. najpóźniej 31 grudnia 2025 r. co najmniej 65 procent wszystkich odpadów opakowaniowych ujętych wagowo podlega recyklingowi;
 4. najpóźniej 31 grudnia 2025 r. należy osiągnąć następujące minimalne cele recyklingu w odniesieniu do następujących konkretnych surowców zawartych w odpadach opakowaniowych:
 - a) 50 procent wagowo w przypadku tworzyw sztucznych;
 - b) 25 procent wagowo w przypadku drewna;
 - c) 70 procent wagowo w przypadku metali żelaznych;
 - d) 50 procent wagowo w przypadku aluminium;
 - e) 70 procent wagowo w przypadku szkła;
 - f) 75 procent wagowo w przypadku papieru i kartonu.
 5. najpóźniej 31 grudnia 2030 r. co najmniej 70 procent wszystkich odpadów opakowaniowych ujętych wagowo podlega recyklingowi;
 6. najpóźniej 31 grudnia 2030 r. należy osiągnąć następujące minimalne cele recyklingu w odniesieniu do konkretnych surowców zawartych w odpadach opakowaniowych:
 - a) 55 procent wagowo w przypadku tworzyw sztucznych;
 - b) 30 procent wagowo w przypadku drewna;
 - c) 80 procent wagowo w przypadku metali żelaznych;
 - d) 60 procent wagowo w przypadku aluminium;
 - e) 75 procent wagowo w przypadku szkła;
 - f) 85 procent wagowo w przypadku papieru i kartonu.
- (2) Bez uszczerbku dla art. 14 Administracja Ochrony Środowiska dba, aby ww. obowiązki i cele były przedmiotem kampanii informacyjnej skierowanej do szerokiego grona odbiorców i podmiotów gospodarczych.

Artykuł 7.

Po art. 6 tej ustawy dodaje się art. 6a, który ma następujące brzmienie:

Artykuł 6a. Zasady obliczania stopnia osiągnięcia celów

- (1) Aby obliczyć, czy cele wyznaczone w art. 6 ust. 1 pkt 3–6, zostały osiągnięte:
1. oblicza się masę odpadów opakowaniowych wytworzonych i poddanych recyklingowi w danym roku kalendarzowym. Wytworzone odpady opakowaniowe można uznać za równe ilości opakowań wprowadzonych na rynek w tym samym roku;
 2. masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi oblicza się jako masę opakowań, które stały się odpadami i które – po przejściu wszystkich niezbędnych czynności kontrolnych, sortowania i innych czynności wstępnych mających na celu usunięcie materiałów odpadowych, które nie są przedmiotem późniejszego ponownego przetwarzania, oraz zapewnieniu wysokiej jakości recyklingu – wchodzi do procesu recyklingu, w ramach którego materiały odpadowe są faktycznie ponownie przetwarzane na produkty, materiały lub substancje.

(2) Do celów ust. 1 pkt 1 masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi mierzy się w momencie wprowadzenia odpadów do procesu recyklingu.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi można mierzyć na wyjściu z dowolnej operacji sortowania, pod warunkiem że:

1. odpady po operacji sortowania są następnie poddane recyklingowi;
2. masa materiałów lub substancji, które są usuwane w trakcie dalszych czynności poprzedzających operację recyklingu i nie są następnie poddawane recyklingowi, nie jest wliczana do masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.

(3) Aby zagwarantować przestrzeganie zasad obliczania i przekazywanie wszystkich informacji właściwym organom administracji tworzy się rejestr elektroniczny zgodnie z art. 34 ustawy z dnia 21 marca 2012 r.

(4) Ilość odpadów opakowaniowych, które przestały być odpadami w wyniku działań wstępnych przed ponownym przetworzeniem, może zostać uznana za poddaną recyklingowi, pod warunkiem że takie materiały są przeznaczone do późniejszego powtórnego przetworzenia na produkty, materiały lub substancje używane zarówno do celów pierwotnych, jak i innych. Jednakże na poczet osiągnięcia celów recyklingu nie są zaliczane materiały, które utraciły status odpadu, a które mają być użyte jako paliwa lub inne środki do wytwarzania energii, spalane, użyte do wypełniania wyrobisk lub składowane.

(5) Aby obliczyć, czy cele ustanowione w art. 6 ust. 1 pkt 3–6 zostały osiągnięte, Administracja Ochrony Środowiska może uwzględnić recykling metali oddzielonych po spaleniu odpadów, proporcjonalnie do ilości spalanych odpadów opakowaniowych, pod warunkiem że te metale poddane recyklingowi spełniają niektóre kryteria jakościowe określone w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 11a ust. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy.

(6) Odpady opakowaniowe przekazane innemu państwu członkowskiemu Unii Europejskiej w celu recyklingu w tym państwie członkowskim mogą być zaliczone na poczet osiągnięcia celów określonych w art. 6 ust. 1 pkt 3–6 w Luksemburgu.

(7) Odpady opakowaniowe wywiezione z Unii Europejskiej są zaliczane na poczet realizacji celów ustanowionych w art. 6 ust. 1 jedynie w przypadku, gdy spełnione są wymogi określone w ust. 3 oraz gdy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów eksporter może udowodnić, że przemieszczenie odpadów jest zgodne z wymogami tego rozporządzenia, a przetwarzanie odpadów opakowaniowych poza Unią odbyło się w warunkach zasadniczo równoważnych wymogom określonym we właściwych przepisach unijnego prawa ochrony środowiska.”

Artykuł 8.

Artykuł 7 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

” **Artykuł 7.** System odbioru, zbiórki i odzysku

(1) Aby osiągnąć cele określone w art. 1 i zgodnie z ust. 2 podmioty odpowiedzialne za opakowania mają obowiązek zagwarantować, przy jednoczesnym przestrzeganiu wymogów higieny:

1. odbiór lub zbiórkę zużytych opakowań lub odpadów opakowaniowych od konsumentów, użytkowników końcowych lub ze strumienia odpadów w celu zastosowania wobec nich najodpowiedniejszych rozwiązań z zakresu gospodarowania odpadami;
2. wielokrotne wykorzystanie, przygotowanie do ponownego wykorzystania lub odzysku zebranych opakowań lub odpadów opakowaniowych, w tym recykling.

W systemach tych mogą uczestniczyć podmioty gospodarcze działające w danych sektorach oraz właściwe władze publiczne. Systemy te mają także zastosowanie do wyrobów przywożonych na niedyskryminacyjnych warunkach, w tym do szczegółowych rozwiązań i opłat ewentualnie nakładanych za dostęp do systemu, oraz są tak skonstruowane, aby uniknąć przeszkód w handlu oraz zakłóceń konkurencji.

(2) W celu ograniczenia do minimum usuwania odpadów opakowaniowych w formie odpadów komunalnych i osiągnięcia wysokiego poziomu zbiórki selektywnej odpadów opakowaniowych stosuje się poniższe przepisy:

1. w przypadku odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych:

bez uszczerbku dla obowiązków gmin lub związków gmin odpowiedzialnych za gospodarowanie odpadami komunalnymi z gospodarstw domowych zgodnie z ustawą z dnia 21 marca 2012 r. gminy lub związki gmin muszą zagwarantować dostępność systemów zbiórki selektywnej. Gminy lub związki gmin muszą zapewnić, w stosownym przypadku z zatwierdzonymi organizacjami, dostępność i przystępność infrastruktury publicznej do selektywnej zbiórki odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych, umożliwiającą użytkownikom końcowym co najmniej bezpłatne przekazanie odpadów opakowaniowych.

Zatwierdzone organizacje są upoważnione do organizowania i eksploataowania systemów odbioru odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych, alternatywnych lub uzupełniających, pod warunkiem że systemy te będą zgodne z celami niniejszej ustawy, będą gwarantować taki sam zasięg terytorialny co systemy wprowadzone przez gminy lub związki gmin i zapewnią co najmniej nieodpłatny odbiór odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych.

Użytkownicy opakowań z gospodarstw domowych mają obowiązek posługiwania się systemami odbioru selektywnej zbiórki odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych, które są im udostępniane przez gminy lub związki gmin lub przez zatwierdzone organizacje;

2. w przypadku odpadów opakowaniowych innych niż z gospodarstw domowych:

podmioty odpowiedzialne za opakowania inne niż z gospodarstw domowych zapewniają zbiórkę i odzysk takich odpadów w ramach systemu rozszerzonej odpowiedzialności producentów, o którym mowa w art. 8 niniejszej ustawy.

(3) Zakłady lub przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 2012 r. mogą przeprowadzać zbiórkę odpadów opakowaniowych stanowiących odpady komunalne lub je przewozić tylko w takim zakresie, w jakim są do tego upoważnione przez zatwierdzone organizacje.

(4) Opakowania na napoje przeznaczone do spożycia przez ludzi, które zostały wprowadzone na rynek luksemburski, podlegają jednolitemu krajowemu systemowi kaucyjnemu. Kwota kaucji waha się w zależności od rodzaju opakowania od 10 centów do 1 euro. Data i zasady wdrażania systemu kaucyjnego są określone w drodze rozporządzenia wielkoksiażęcego.

Artykuł 9.

Artykuł 8 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

„ Artykuł 8. Podmioty odpowiedzialne za opakowania i zatwierdzone organizacje

(1) Podmiot odpowiedzialny za opakowania podlega systemowi rozszerzonej odpowiedzialności producentów, o którym mowa w art. 19 ustawy z dnia 21 marca 2012 r. w celu wykonania obowiązków spoczywających na nim w ramach niniejszej ustawy, a także obowiązków wynikających z ustawy o redukcji oddziaływania niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko.

W przypadku opakowań z gospodarstw domowych wielokrotnego użytku, dla których istnieje system odbioru, podmiot ten może umownie zobowiązać zatwierdzoną organizację do wykonania tego obowiązku częściowo lub w całości. W przypadku pozostałych opakowań z gospodarstw domowych podmiot ten musi umownie zobowiązać zatwierdzoną organizację do wykonania tego obowiązku. W przypadku opakowań innych niż z gospodarstw domowych podmiot ten musi umownie zobowiązać zatwierdzoną organizację do wykonania tych obowiązków częściowo lub w całości.

(2) W przypadku odpadów opakowaniowych, które są objęte gospodarowaniem scentralizowanym, zatwierdzone organizacje zapewniają, każda w swoim zakresie, finansowanie gospodarowania odpadami, w tym operacji przygotowania do ponownego wykorzystania, z punktu zbiórki odpadów przekazywanych dobrowolnie.

W przypadku odpadów opakowaniowych, które nie są objęte gospodarowaniem scentralizowanym, zasady udziału finansowego zatwierdzonych organizacji w selektywnej zbiórce takich odpadów są określone za wspólnym porozumieniem między tymi organizacjami a odpowiednimi gminami.

Wszystkie koszty gospodarowania odpadami, w tym operacje przygotowania do ponownego wykorzystania, muszą być pokryte z wkładów podmiotów odpowiedzialnych za opakowania.

(3) Ponadto zatwierdzona organizacja ma obowiązek:

1° obliczyć składki swoich kontrahentów w celu sfinansowania kosztu związanego ze zbiórkami aktualnymi i przyszłymi oraz, na podstawie segregacji zebranych odpadów opakowaniowych, operacji przygotowania do ponownego wykorzystania i przetwarzania odpadów opakowaniowych, a także kosztów informowania osób wytwarzających odpady oraz kosztów przekazywania i gromadzenia informacji. Uwzględnione koszty nie mogą przekraczać kosztów niezbędnych do skutecznej ekonomicznie obsługi;

2° zawrzeć umowę z gminami lub związkami gmin odpowiedzialnymi za gospodarowanie odpadami komunalnymi z gospodarstw domowych, która definiuje warunki i zasady techniczne zbiórki odpadów opakowaniowych i przejęcia odpadów opakowaniowych.

W żadnym wypadku umowa nie może stanowić uszczerbku dla kompetencji gmin lub związków gmin odpowiedzialnych za gospodarowanie odpadami komunalnymi w tym zakresie;

3° co roku, w ramach sprawozdania, o którym mowa w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 2012 r., przekazać ministrowi informacje o umowach zawartych z gminami lub związkami gmin odpowiedzialnymi za gospodarowanie odpadami komunalnymi z gospodarstw domowych.

(4) Gospodarowanie odpadami opakowaniowymi musi odbywać się zgodnie z hierarchią odpadów, o której mowa w art. 9 ustawy z dnia 21 marca 2012 r.

Artykuł 10.

Artykuł 10 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

„**Artykuł 10.** System identyfikacyjny

(1) W celu ułatwienia zbiórki, wielokrotnego wykorzystania, przygotowania do ponownego wykorzystania i odzysku, w tym recyklingu, opakowania zawierają informacje o charakterze użytego materiału lub użytych materiałów opakowaniowych w celu umożliwienia identyfikacji i klasyfikacji przez dany sektor na podstawie decyzji Komisji 97/129/WE z dnia 28 stycznia 1997 r. ustanawiającej system identyfikacji materiałów opakowaniowych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych.

(2) Odpowiednie oznakowanie umieszcza się na opakowaniu lub na etykiecie. Oznakowanie musi być wyraźnie widoczne i czytelne. Oznakowanie musi mieć odpowiednią żywotność; również wtedy, gdy opakowanie jest otwarte.

Artykuł 11.

Artykuł 12 ust. 1 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

„(1) Bazy danych, o których mowa w załączniku III do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych ze zmianami, są zarządzane przez Administrację Ochrony Środowiska. Zawierają one dane uzyskane na podstawie tego załącznika oraz informacje na temat wielkości, właściwości i zmian strumienia opakowań i odpadów opakowaniowych, w tym informacje dotyczące toksyczności i niebezpiecznego charakteru materiałów opakowaniowych i elementów używanych do ich wytworzenia.

Artykuł 12.

Artykuł 13 tej samej ustawy traci moc.

Artykuł 13.

Artykuł 15 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

– **Artykuł 15. Raporty**

Każdy podmiot odpowiedzialny za opakowania, który wprowadza do obrotu lekkie torby plastikowe, musi przekazać zatwierdzonej organizacji deklarację, w której określa roczną ilość takich toreb.

Zatwierdzona organizacja musi zgłosić tę ilość Administracji Ochrony Środowiska w ramach raportu, o którym mowa w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 2012 r. Bardzo lekkie torby plastikowe w rozumieniu art. 3 ust. 17 są wyłączone.

Artykuł 14.

Artykuł 17 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

– **Artykuł 17. Wykrywanie i stwierdzanie przypadków naruszenia przepisów**

(1) Obowiązek stwierdzania przypadków naruszenia przepisów niniejszej ustawy i rozporządzeń wykonawczych spoczywa na pracownikach Administracji Ceł i Akcyzy od stopnia głównego brygadiera oraz na funkcjonariuszach i pracownikach z grup zaszeregowania A1, A2 i B1 Administracji Ochrony Środowiska.

W pełnieniu swojej funkcji pracownicy Administracji Ceł i Akcyzy oraz pracownicy Administracji Ochrony Środowiska występują w charakterze funkcjonariuszy policji sądowej. Stwierdzają przypadki naruszenia w protokołach stanowiących dowody, z zastrzeżeniem dowodu przeciwnego.

(2) Pracownicy, o których mowa w ust. 1, muszą odbyć specjalne szkolenie zawodowe dotyczące wykrywania i stwierdzania przypadków naruszenia przepisów. Program i czas trwania szkolenia, a także zasady sprawdzania wiedzy określa się w drodze rozporządzenia wielkoksiażęcego.

Przed objęciem funkcji pracownicy składają przed Sądem Okręgowym w Luksemburgu orzekającym w sprawach cywilnych następującą przysięgę:

„Przysięgam wypełniać moje obowiązki w całości, w sposób dokładny i bezstronny.

Zastosowanie ma art. 458 kodeksu karnego.”

Artykuł 15.

Artykuł 18 ustawy otrzymuje brzmienie:

– **Artykuł 18. Uprawnienia i prerogatywy w zakresie kontroli**

(1) Osoby, o których mowa w art. 17, mają stały dostęp, przez 24 godziny na dobę i bez konieczności wcześniejszego zgłoszenia, do instalacji, pomieszczeń, terenów, zagospodarowań i środków transportu podlegających niniejszej ustawie oraz rozporządzeniom przyjętym w celu jej wykonania.

(2) Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do pomieszczeń mieszkalnych. Jednakże, bez uszczerbku dla art. 33 ust. 1 kodeksu karnego, w przypadku występowania poważnych przesłanek pozwalających przypuszczać, że przyczyna naruszenia znajduje się w pomieszczeniach mieszkalnych, można przeprowadzić wizytę domową od godziny osiemnastej trzydzieści do godziny dwudziestej czwartej.

Wizytę przeprowadza funkcjonariusz policji sądowej, funkcjonariusz Policji Wielkoksiażęcej lub pracownik w rozumieniu art. 45, działający na podstawie pełnomocnictwa sędziego śledczego.

(3) Podczas wykonywania swoich uprawnień, o których mowa w ust. 1 i 2, odpowiedni pracownicy są upoważnieni:

1° do otrzymywania wszelkich pism i dokumentów dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych, o których mowa w niniejszej ustawie;

2° do pobierania lub zlecania pobrania, do celów badania lub analizy, próbek opakowań i odpadów opakowaniowych, o których mowa w niniejszej ustawie. Opieczętowaną część próbki przekazuje się podmiotowi eksploatującemu instalację, zakład lub środek transportu, bądź posiadaczowi, na jego rzecz, chyba że wyraźnie odmówi jej przyjęcia lub okaże się to niemożliwe z przyczyn technicznych;

3° do przejęcia i w razie potrzeby opieczętowania opakowań i odpadów opakowaniowych, o których mowa w niniejszej ustawie, a także pism i dokumentów ich dotyczących.

(4) Każda osoba będąca przedmiotem środków przewidzianych w ust. 3, a także osoby, które ją zastępują, na żądanie funkcjonariuszy odpowiedzialnych za te środki mają obowiązek ułatwić operacje przez nie przeprowadzane.

Osoby, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą uczestniczyć w przedmiotowych operacjach.

(5) Po przeprowadzeniu operacji sporządza się protokół ustaleń.

(6) Koszty poniesione w następstwie środków podjętych na podstawie niniejszego artykułu zostają uwzględnione w kosztach sądowych, z którymi są powiązane.

Artykuł 16.

Artykuł 19 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

„ Artykuł 19. Kary

Przypadki naruszenia przepisów art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 pkt 1 i pkt 3, art. 9 i art. 11 ust. 1 podlegają karze pozbawienia wolności w wymiarze od ośmiu dni do trzech lat i karze grzywny w wysokości od 251 EUR do 750 000 EUR.

Te same kary stosuje się w przypadku naruszenia środków lub nieprzestrzegania środków administracyjnych nałożonych na mocy art. 21.

Naruszenia art. 8 ust. 1 pkt 2, art. 8 ust. 2 i art. 8 ust. 4 podlegają karze pozbawienia wolności od ośmiu dni do sześciu miesięcy oraz karze grzywny w wysokości od 251 EUR do 150 000 EUR lub tylko jednej z tych kar.

Artykuł 17.

Artykuł 20 tej ustawy otrzymuje brzmienie:

„ Artykuł 20. Administracyjne kary pieniężne

Minister może nałożyć administracyjną karę pieniężną w wysokości od 250 EUR do 10 000 EUR w przypadku naruszenia art. 5 ust. 1 i ust. 2, art. 7 ust. 2 pkt 1 akapit trzeci, art. 8 ust. 3 pkt 3, art. 10 ust. 2, art. 12 ust. 2, art. 14 ust. 1, art. 15 lub art. 16 ust. 2.

Kary należy zapłacić w terminie dwóch miesięcy od pisemnego powiadomienia o decyzji.

Kary administracyjne pobiera Administracja ds. opłat rejestracyjnych, nieruchomości gruntowych i VAT. Kary są pobierane z tytułu opłat rejestracyjnych.

Artykuł 18.

W art. 21 ust. 1 tej ustawy wprowadza się następujące zmiany:

1. Odniesienie do art. 19 ust. 1 zastępuje się odesłaniem do art. 19.

2. Pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. zlecić zawieszenie, częściowo lub w całości, działalności podmiotu odpowiedzialnego za opakowania lub zatwierdzonej organizacji i eksploataowanie instalacji lub zlecić zamknięcie instalacji, częściowo lub w całości, i jej opieczutowanie, lub też nałożyć zakaz wprowadzania do obrotu lub nakaz wycofania z obrotu opakowań i odpadów opakowaniowych, o których mowa w niniejszej ustawie.”

Artykuł 19.

Artykuł 24 otrzymuje brzmienie:

„ Artykuł 24.

Zmiany w załączniku I do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych zmienionej aktami delegowanymi Komisji Europejskiej przyjętymi zgodnie z art. 19 ust. 2 i art. 21a tej dyrektywy.

Zmiany w załączniku I do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych zmienionej aktami delegowanymi Komisji Europejskiej przyjętymi zgodnie z art. 19 ust. 2 i art. 21a tej dyrektywy mają zastosowanie ze skutkiem na dzień wejścia w życie tych aktów Komisji Europejskiej.

Minister opublikuje w Dzienniku Urzędowym Wielkiego Księstwa Luksemburga ogłoszenie z informacjami o wprowadzonych zmianach wraz z odniesieniem do aktu opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 20.

Załącznik I tej samej ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

3. W pkt 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

b) Opakowanie zostanie zaprojektowane, wytworzone i będzie sprzedawane w sposób umożliwiający jego wielokrotne użycie lub jego odzysk, w tym recykling, zgodnie z hierarchią odpadów, a także ograniczenie do minimum jego oddziaływania na środowisko w momencie usuwania odpadów opakowaniowych lub pozostałości z operacji gospodarowania odpadami opakowaniowymi.”

4. W pkt 3 lit. d) otrzymuje brzmienie:

d) Opakowanie biodegradowalne

Odpady opakowaniowe biodegradowalne muszą mieć właściwości umożliwiające rozkład fizyczny, chemiczny, termiczny lub biologiczny w takim zakresie, by większa część uzyskanego kompostu rozkładała się ostatecznie na dwutlenek węgla, biomasę i wodę.

Opakowania plastikowe podlegające oksydegradacji nie są uznawane za biodegradowalne.

Upoważniamy i nakazujemy, aby niniejsza ustawa została włączona do Dziennika Urzędowego Wielkiego Księstwa Luksemburga w celu jej wykonania i przestrzegania przez wszystkich, których dotyczy.

*Minister Środowiska, Klimatu
i Zrównoważonego Rozwoju,*
Joëlle Welfring

Minister Spraw Wewnętrznych,
Taina Bofferding

Minister Gospodarki,
Franz Fayot

*Ministerstwo Rolnictwa, Winnictwa
i Rozwoju Wsi,*
Claude Haagen

Genewa, dnia 9 czerwca 2022 r.

Henryk

Dok. parl. 7654; Sesja zwyczajna 2019–2020, 2020–2021 i 2021–2022; dyrektywa (UE) 2018/852.

